

Overweging 13 maart 2022

Het is altijd weer een uitdaging om oude teksten te lezen en te duiden in de tijd waarin we zelf leven. Zo ook de verhalen die we vandaag gehoord hebben. De Heer leidt Abram naar buiten. Het is stikdonker. Hij laat hem de sterrenhemel zien en zegt: tel de sterren als je kunt. En Hij verzekerde hem: zo zal het ook zijn met je nakomelingen. Abram vertrouwde op de Heer en de Heer sloot een verbond met Abram. Abram viel in een angstige en onrustige slaap. Ook de leerlingen van Jezus vallen op de berg in slaap. Slapen komt in de Bijbelverhalen vaak voor. Telkens vallen de mensen in slaap als er iets heftigs gebeurt. Eén keer in mijn leven heb ik in Zuid-Afrika zo'n sterrenhemel gezien. Het is overweldigend en je voelt je klein en nederig worden. Het is een ervaring om nooit te vergeten. De grootheid van de schepping. Waar wij deel van uitmaken. Je voelt als het ware de nabijheid van God. Het vervult je met een soort eerbied en je hebt eerder de neiging om te zeggen: God dank U wel, dat ik dit mag mee maken. Velen onder ons zullen dit soort ervaringen in hun leven ook wel hebben gehad.

In de tweede lezing neemt de evangelist ons mee: Jezus gaat de berg op om te bidden. Hij zoekt contact met zijn hemelse Vader. Petrus, Jacobus en Johannes vergezellen hem. Op de berg beleven ze een soort visioen. Jezus straalt in een onvergankelijk licht en ze zien Jezus in gezelschap van Mozes en Elia. Mozes vertegenwoordigt de Wet en Elia de profeten. Jezus laat een nieuwe wereld zien en wil als het ware zeggen: ook de wet en de profeten moeten een plek krijgen in de nieuwe wereld die mij voor ogen staat. De evangelist noemt niet voor zomaar de metgezellen van Jezus. Johannes, de geliefde leerling, Jacobus de eerste leider van de jonge gemeente in Jeruzalem en Petrus waarvan Jezus zei: Petrus je bent de rots, waarop ik mijn kerk zal bouwen. Die nieuwe wereld die Jezus voor ogen staat, moet gevestigd worden in de bestaande wereld. Zo moet in de toekomst het onzichtbare koninkrijk in de harten van de mensen gevestigd worden. De basis van dat koninkrijk is liefde, vrede, gerechtigheid en omzien naar de ander. Al meer dan tweeduizend jaar wordt deze opdracht in de hele wereld verkondigd. Het is een proces van vallen en opstaan. Dat geldt ook voor de kerk waartoe wij behoren. Ontelbare mensen hebben deze opdracht in hun leven een plek gegeven en velen hebben daarvoor de prijs van hun leven betaald. De paus zal in maart Titus Brandsma heilig verklaren en de zusters van de Titus Brandsma groep zullen dit zeker vieren en wij met hen.

Soms kom je mensen tegen die dit licht tijdens hun leven uitstralen. Zo begeleidde ik onlangs een jonge vrouw die ongeneeslijk ziek was. Tijdens onze gesprekken die vaak gingen over het leven, straalde een bijna bovenaards licht in haar ogen. Na elk gesprek was ik diep onder de indruk. De onvergankelijkheid van het leven tot over de dood heen. Ook in ons eigen leven gebeuren dingen waar we geen vat op hebben. Bijvoorbeeld op latere leeftijd opnieuw de liefde ervaren; een kind krijgen terwijl het volgens de wetenschap niet mogelijk was; weer gezond worden terwijl je al opgegeven was. Onverklaarbare situaties die alleen maar verwondering, verbazing en blijdschap oproepen en het vermoeden in je doen opkomen dat er meer is tussen hemel en aarde. Toen ik nog les gaf op het Eikhagencollege zei ik vaak tegen de pubers: blijf je in je leven verwonderen en verbazen. Dat geldt natuurlijk niet alleen voor hen, maar ook voor ons. Na deze viering kunt u zich al verwonderen en verbazen over de prachtige expositie van Thea Wolffs. Het maakt je leven rijker. Amen.